

โหม่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว - หมายเลขหนึ่ง

การพิพากษาคนเป็นและนัยสำคัญเชิงพยากรณ์ของ 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

เป็นเวลาค่อนข้างนาน แท้จริงแล้วนับตั้งแต่ทันทีหลังเหตุการณ์ 9/11 เราได้สั่งสอนอย่างสม่ำเสมอว่าการพิพากษาคนเป็นได้เริ่มต้นขึ้นที่ 9/11 เราเข้าใจข้อเท็จจริงนี้จากพยานหลักฐานในพระคัมภีร์จำนวนมาก ซึ่งสนับสนุนยืนยันเรื่องนี้จากทิศทางที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2023 เราได้เข้าใจรายละเอียดของการพิพากษาคนเป็นซึ่งเริ่มต้นขึ้นที่ 9/11 มากยิ่งขึ้น เมื่อเทียบกับรายละเอียดที่ค้นพบได้ไม่นานหลังจาก 9/11 เหตุใดการพิพากษาคนเป็นจึงเริ่มต้นขึ้นที่ 9/11? การพิพากษาคนเป็นตามพระคัมภีร์คืออะไร?

ในบทแรกแห่งพระธรรมวิวรณ์ ลักษณะสำคัญที่ระบุถึงพระคริสต์คือ พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา ทรงเป็นปฐมและอวสาน ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย พระองค์ทรงยกตัวอย่างคุณลักษณะนั้นเองแห่งพระลักษณะของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงบัญชาให้ยอห์นเขียนถึงสิ่งทั้งหลายที่เป็นอยู่ และโดยการนั้นยอห์นก็จะได้เขียนถึงสิ่งที่จะมาด้วย พระเยซูทรงสำแดงตอนจบผ่านทางตอนต้นอยู่เสมอ นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

พระคัมภีร์ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพระวาระ หนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์คือปฐมกาล ซึ่งมีความหมายว่า "การเริ่มต้น" หนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์คือวิวรณ์ และความจริงทั้งหลายที่ถูกนำเสนอเป็นครั้งแรกในหนังสือปฐมกาลนั้นก็ได้รับการกล่าวถึงในหนังสือวิวรณ์ ปฐมกาลคืออัลฟา และวิวรณ์คือโอเมกา และเมื่อรวมกันแล้ว ทั้งสองก็คือพระวาระ และพระวาระนั้นคือพระเยซู ผู้ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา พระลายพระหัตถ์ของพระเจ้า หรือพระนามของพระองค์ ถูกจารึกไว้ภายในทุกตอนของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ พระลายพระหัตถ์นั้นยืนยันว่าแสงสว่างในตอนนั้นเป็นความจริง

หากการตีความพระธรรมตอนหนึ่งแห่งคำพยากรณ์มิได้มีลายพระหัตถ์ของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระนามของพระองค์ ซึ่งก็คือพระลักษณะของพระองค์แล้ว การตีความนั้นย่อมไม่ถูกต้อง ยังมีบททดสอบอื่น ๆ ที่ควรนำมาใช้เมื่อแปลความพระวาระเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า แต่ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะใช้บททดสอบใด บททดสอบนั้นก็ควรถูกกำหนดไว้ภายในพระวาระของพระเจ้า หากไม่มีบททดสอบที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น ก็ย่อมมีการตีความที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นน้อยลง แล้วเหตุใด? และสิ่งใด? การพิพากษาคนเป็นตามพระคัมภีร์ซึ่งได้เริ่มขึ้นเมื่อ 9/11 ใช่หรือไม่?

เมื่อพระคริสต์ทรงแนะนำพระองค์เองในพระธรรมวิวรณ์ พระองค์ทรงระบุว่าพระองค์ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย และทรงใช้ผู้เผยพระวาระยอห์นเพื่อสำแดงให้เห็นว่าคุณลักษณะนั้นแห่งพระลักษณะของพระองค์หมายถึงสิ่งใด พระองค์ทรงระบุว่าชาวสารของพระธรรมทั้งเล่มเป็นการสำแดงพระองค์เอง พระองค์ทรงบัญชาให้ยอห์นเขียนถึงสิ่งที่มีอยู่ในโลกของยอห์นขณะนั้น และโดยการกระทำนั้น ยอห์นจะกำลังบันทึกถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ณ ตอนปลายของโลก ยอห์นเป็นหนึ่งในผู้นำทั้งสองคนในระยะแรกเริ่มของคริสตจักรคริสเตียน ดังนั้น

ยอห์นจึงเป็นภาพประกอบของวาระสุดท้ายของคริสตจักรคริสเตียน
ซึ่งเป็นตัวแทนโดยคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันและชนเป็นอันมากในพระธรรมวิวรณ์บทที่เจ็ด

ตรรกะตามพระคัมภีร์มีดังนี้: พระเยซูทรงเป็นพระวาระ โดยพระวาระนั้นสรรพสิ่งทั้งปวงได้ทรงถูกสร้างขึ้น
พระวาระซึ่งได้ทรงดำรงอยู่กับพระบิดาของพระองค์มาโดยตลอด และพระองค์ทรงเป็นพระคัมภีร์ด้วย
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวาระของพระเจ้า

คุณลักษณะแรกแห่งพระลักษณะของพระคริสต์ที่ถูกนำเสนอในข่าวสารสุดท้ายแห่งพระวาระของพระเจ้าคือ
พระองค์ทรงสำแดงจุดจบของสิ่งหนึ่งสิ่งใดผ่านจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้นเอง หากความจริงข้อนี้เกี่ยวกับพระลักษณะ
ของพระเจ้าไม่ได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาพระคัมภีร์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใด
เขาย่อมไม่อาจรู้ได้อย่างแท้จริงว่าการพิพากษาคนเป็นคืออะไร และเหตุใดการพิพากษานั้นจึงได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อ
9/11 และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น เหตุใดการพิพากษานั้นจึงใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว.

ดังตัวอย่างของหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกา อิสราเอลโบราณเป็นแบบอย่างของอิสราเอลสมัยใหม่
ซึ่งเป็นความจริงเชิงพยากรณ์ที่อาจจะนับได้อีกอย่างหนึ่งว่า
อิสราเอลตามตัวอักษรเป็นแบบอย่างของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ ไม่ว่าจะกล่าวถ้อยคำเช่นไร ทั้งอิสราเอลโบ
ราณตามตัวอักษรและอิสราเอลสมัยใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณต่างก็มีประวัติศาสตร์แห่งการเริ่มต้นและประวัติศาสตร์
แห่งการสิ้นสุด ประวัติศาสตร์สามในสี่ช่วงนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว
และบัดนี้เรากำลังอยู่ในประวัติศาสตร์ช่วงที่สี่และช่วงสุดท้าย

ประวัติศาสตร์ในอดีตทั้งสามนั้นเป็นพยานสามประการของคนรุ่นสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลก
ประวัติศาสตร์ในอดีตทั้งสามนั้นชี้บ่งถึงคนรุ่นที่ถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่าเป็นหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
ยังมีแนวคำพยากรณ์ทางประวัติศาสตร์อื่น ๆ ที่กล่าวถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันด้วย
แต่จำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นมีสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ว่า หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคือผู้ที่ถูกแทนในเชิงพยา
กรณ์โดยการนำชนเผ่าทั้งสิบสองของอิสราเอลตามตัวอักษรในสมัยโบราณ
คุณกับอัครสาวกทั้งสิบสองของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณในยุคใหม่

ในอีกตัวอย่างหนึ่งของอัลฟาและโอเมกา ทูตสวรรค์สามองค์ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบสี่
เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์แห่งการเริ่มต้นและการสิ้นสุด
ขบวนการมิลเลอร์ไรต์เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ช่วงเริ่มต้นของทูตสวรรค์สามองค์ และขบวนการของคณ
หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ในช่วงตอนปลายของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
ขบวนการอัลฟาได้ประกาศการเปิดขึ้นของการพิพากษาใต้สวนเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ขบวนการโอเมกาได้ประกาศการเปิดขึ้นของการพิพากษาคคนเป็น
โดยระบุว่า การเริ่มต้นของการพิพากษานั้นคือ 9/11.

ตัวอย่างประการที่สามของอัลฟาและโอเมกา ซึ่งสามารถยืนยันได้โดยง่ายด้วยการดลใจ คือว่า ในเบื้องต้นนั้น
ในขบวนการอัลฟาของพวกมิลเลอร์ไรต์
อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนได้สำเร็จครบถ้วนตามตัวอักษรทุกประการ
ซิสเตอร์ไรท์ได้ระบุประวัติของพวกมิลเลอร์ไรท์ไว้ในหนังสือ The Great Controversy
ในบริบทของการที่อุปมานั้นได้สำเร็จในเวลานั้น นางสอนว่าขบวนการโอเมกาของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนก็
จะทำให้อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนสำเร็จครบถ้วนตามตัวอักษรทุกประการเช่นกัน พยานสั้น ๆ
สามประการของพระคริสต์ที่ทรงระบุจุดจบนั้นสอดคล้องกับจุดเริ่มต้น

ในปฐมกาลแห่งอิสราเอลโบราณ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเข้าทำพันธสัญญากับชนชาติฮีบรู
ดังที่แสดงไว้โดยโลหิตบนวงกบประตู ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการกล่าวถึง "เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน"
เป็นครั้งแรกในพระวาระของพระเจ้า บัพติศมาเป็นสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์ตามพันธสัญญากับพระคริสต์

และเปาโลสอนเราว่าชาวฮีบรูที่ออกจากอียิปต์นั้นล้วนได้รับบัพติศมา “ในเมฆ” และ “ในทะเลแดง” เมื่อพวกเขาข้ามพันธะไปแล้ว พวกเขาได้รับมานา ซึ่งนอกเหนือจากสิ่งอื่นแล้ว ยังเป็นสัญลักษณ์ของสัปดาห์ที่เจ็ดในบริบทที่มันเป็นบททดสอบด้วย

“มานา” เป็นตัวแทนของการทดสอบครั้งแรกของพวกเขา และเมื่อพวกเขาล้มเหลวในการทดสอบครั้งที่สิบและครั้งสุดท้าย เมื่อพวกเขาปฏิเสธข้อหาของโยชูวาและคาเลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงปฏิเสธพวกเขาในฐานะประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ และทรงเข้าทำพันธสัญญากับโยชูวาและคาเลบ เมื่อในที่สุดพวกเขาได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา พิธีสัปดาห์ก็ได้กระทำแก่ชายเหล่านั้นซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างสี่สิบปีนั้น เพราะพิธีนั้นได้สิ้นสุดลง ณ การกบฏที่คาเดช และได้รับการสถาปนาขึ้นใหม่ที่คาเดชก่อนการเข้าสู่แผ่นดินไมมาน นี่คือเครื่องหมายแห่งอัลฟาและโอเมกา

การพบเจออยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปีเริ่มต้นขึ้นด้วยการกบฏต่อข้อหาของโยชูวาและคาเลบ และสิ้นสุดลงด้วยการที่โมเสสถูกโยนทิ้งโดยศิลา อันเป็นการปิดเบื้องพระลักษณะและพระราชกิจของพระเจ้า ดังนั้น จุดเริ่มต้นของอิสราเอลโบราณจึงเป็นภาพประกอบถึงจุดจบของอิสราเอลโบราณ

ในตอนปลายของอิสราเอลโบราณ พระเยซูในฐานะ “ทูตแห่งพันธสัญญา” ในมาลาคีย์บทที่สาม ได้เสด็จมาเพื่อทรงรับรอง “พันธสัญญา” กับคนเป็นอันมากเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ตามความสำเร็จครบถ้วนแห่งดาเนียลบทที่เก้า ในฐานะทูตแห่งพันธสัญญา พระคริสต์ได้ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับคริสตจักรคริสเตียนในประวัติศาสตร์เดียวกันนั่นเองที่พระองค์ทรงผ่านพันธสัญญาเดิมไป ในปฐมกาลแห่งอิสราเอลโบราณ ในฐานะชนชาติแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงผ่านพันธสัญญาเดิมก่อนหน้านั้นไป และทรงเข้าสู่พันธสัญญากับชนชาติที่ทรงเลือกสรรใหม่ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเดียวกันนั้นอย่างแท้จริงในตอนปลายของอิสราเอลโบราณ.

สัญลักษณ์ประการหนึ่งของพันธสัญญาคือการสมรส และตั้งแต่การประสูติของพระคริสต์จนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 คำพยากรณ์ได้แสดงให้เห็นการหย่าร้างอย่างต่อเนื่องของพระเจ้าจากอิสราเอลตามตัวอักษรแต่โบราณ ดังนั้น การหย่าร้างนั้นมีผลบังคับใช้อย่างแท้จริงเมื่อใด—เมื่อพระองค์ประสูติ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ เมื่อสเทเฟนถูกเอาหินขว้าง หรือเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย?

“ในขณะที่เดียวกัน

ผู้มัสการจากทุกประชาชาติได้เสาะแสวงหาพระวิหารซึ่งได้อุทิศไว้สำหรับการนมัสการพระเจ้า พระวิหารนั้นอ้อมด้วยทองคำและศิลามีค่า เป็นภาพแห่งความงามและความโอ้อสง่า แต่พระยาห์เวห์มิได้ทรงสถิตอยู่ในราชมณเฑียรอันงดงามนั้นอีกต่อไปแล้ว อิสราเอลในฐานะชนชาติหนึ่งได้หย่าขาดตนเองจากพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ ในช่วงใกล้สิ้นสุดพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ทอดพระเนตรเข้าไปภายในพระวิหารเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ตรัสว่า ‘ดูเถิด เรือนของเจ้าทั้งหลายถูกปล่อยทิ้งไว้แก่เจ้าให้รกร้าง’ Matthew 23:38. จนถึงเวลานั้น พระองค์ได้ทรงเรียกพระวิหารนั้นว่าเป็นพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์ แต่เมื่อพระบุตรของพระเจ้าเสด็จออกไปจากกำแพงเหล่านั้น การสถิตอยู่ของพระเจ้ก็ได้ถอนออกจากพระวิหารซึ่งสร้างขึ้นเพื่อพระสิริของพระองค์ตลอดกาล” กิจการของอัครทูต, 145.

วันรุ่งขึ้นหลังจากการเสด็จเข้าอย่างมีชัยของพระคริสต์ พระองค์ได้ทรงประกาศว่าบ้านของพวกยิวนั้นถูกทิ้งร้าง และการหย่าร้างก็ได้เสร็จสิ้นลง ดังนั้น การหย่าร้างจึงได้เสร็จสิ้นลงเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าในวันที่ทรงเสด็จเข้าอย่างมีชัยนั่นเอง

“เยรูซาเล็มเคยเป็นบุตรแห่งความเอาพระทัยใส่ของพระองค์ และดังที่บิดาผู้เปี่ยมด้วยความอ่อนโยนคร่ำครวญถึงบุตรที่หลงผิด พระเยซูเจ้าก็ทรงกินแสงเหนือมหานครอันเป็นที่รักนั้นฉันนั้น เราจะยอมมอบเจ้าไปได้อย่างไร? เราจะทนเห็นเจ้าถูกกำหนดไว้เพื่อความพินาศได้อย่างไร? เราจำต้องปล่อยเจ้าไปเพื่อให้ภัยแห่งความชั่วช้าของเจ้าเต็มเปี่ยมหรือ? วิญญาณดวงเดียวนั้นมีค่ามากเสียจนว่า เมื่อเทียบกับวิญญาณนั้นแล้ว โลกทั้งหลายก็เลื่อนหายไปในความไร้ความสำคัญ; แต่ ณ ที่นี้ ทั้งชนชาติหนึ่งกำลังจะพินาศไป เมื่อดวงอาทิตย์ที่คล้อยต่ำลงทางทิศตะวันตกจะลับหายไปจากท้องฟ้า วันแห่งพระคุณของเยรูซาเล็มก็จะสิ้นสุดลง ขณะที่ขบวนหยุดยวบบนสันเขาแห่งมะกอกเทศนั้น ยังไม่สายเกินไปที่เยรูซาเล็มจะกลับใจใหม่ ในเวลานั้น ทูตสวรรค์แห่งพระเมตตากำลังพับปีกของนางเพื่อก้าวลงจากพระที่นั่งทองคำ เปิดทางให้แก่ความยุติธรรมและการพิพากษาที่กำลังมาอย่างรวดเร็ว แต่พระทัยอันยิ่งใหญ่ด้วยความรักของพระคริสต์ยังคงวิงวอนเพื่อเยรูซาเล็ม ซึ่งได้ดูหมิ่นพระเมตตาของพระองค์ เหยียดหยามคำเตือนของพระองค์ และกำลังจะยอมมือของนางด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง หากเพียงเยรูซาเล็มจะกลับใจใหม่ ก็ยังไม่สายเกินไป ขณะที่รัศมีสุดท้ายของดวงอาทิตย์อัสดงยังทอดอ้อยอิ่งอยู่เหนือพระวิหาร หอคอย และยอดสูงต่าง ๆ จะไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดผู้ประเสริฐนำพานางเข้าสู่ความรักของพระผู้ช่วยให้รอด และหันเหชะตากรรมแห่งความพินาศของนางเสียหรือ? นครที่งดงามแต่ไม่บริสุทธิ์เอ๋ย ผู้ซึ่งได้เอาหินขว้างบรรดาผู้เผยพระวจนะ ผู้ซึ่งได้ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งกำลังจองจำตนเองด้วยโซ่ตรวนแห่งความเป็นทาสเพราะการไม่ยอมกลับใจของตน,—วันแห่งพระเมตตาของนางใกล้จะสิ้นสุดเต็มที่แล้ว!”

“พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสแก่เยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่วันนั้นจะสิ้นสุดลง ก็มีการเป็นพยานอีกประการหนึ่งถึงพระคริสต์ เสียงแห่งพยานถูกเปล่งขึ้น เพื่อตอบรับต่อคำเรียกจากอดีตแห่งคำพยากรณ์ หากเยรูซาเล็มจะฟังคำเรียกนั้น หากนางจะรับพระผู้ช่วยให้รอดผู้กำลังเสด็จเข้าสู่ประตูเมืองของนาง นางก็ยังสามารถได้รับความรอด”

“ข่าวได้มาถึงบรรดาผู้ครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยซูเจ้ากำลังเสด็จเข้าใกล้เมืองพร้อมด้วยประชาชนจำนวนมาก แต่พวกเขาไม่ได้มีการต้อนรับใด ๆ สำหรับพระบุตรของพระเจ้า ด้วยความหวาดกลัว พวกเขาจึงออกไปพบพระองค์ โดยหวังจะทำให้ฝูงชนสลายไป ขณะที่ขบวนกำลังจะลงจากภูเขามะกอกเทศ ก็ถูกบรรดาผู้ครอบครองสกัดไว้ พวกเขาสอบถามถึงสาเหตุแห่งการชื่นชมยินดีอันเอิกเกริกนั้น เมื่อพวกเขาถามว่า ‘ผู้นี้คือผู้ใด?’ เหล่าสาวกซึ่งเปี่ยมด้วยจิตวิญญาณแห่งการดลใจ ก็ตอบคำถามนั้น ด้วยถ้อยคำอันคมคาย พวกเขาทบทวนคำพยากรณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับพระคริสต์ว่า:”

“อาตัมจะบอกท่านว่า เมล็ดพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นเองที่จะบดขยี้ศีรษะของงู”

“จงถามอับราฮัม แล้วท่านจะบอกท่านว่า คือ ‘เมลคีเซเดค กษัตริย์แห่งซาเล็ม’ กษัตริย์แห่งสันติภาพ ปฐมกาล 14:18.

“ยาโคบจะบอกท่านว่า พระองค์คือซีโลห์แห่งเผ่ายูดาห์”

“อิสยาห์จะบอกท่านว่า ‘อิมมานูเอล’ ที่นำพิศวง, ที่ปรึกษา, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, พระบิดานิรันดร์, องค์สันติราช” อิสยาห์ 7:14; 9:6”

“เยเรมีย์จะบอกท่านว่า กิ่งแห่งดาวิด คือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’” เยเรมีย์ 23:6

“ดาเนียลจะบอกท่านว่า พระองค์คือพระเมสสิยาห์”

“โฮเซยาจะบอกท่านว่า พระองค์คือ ‘พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งพลโยธา; พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระนามที่ระลึกถึงพระองค์’ โฮเซยา 12:5”

“ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจะบอกท่านว่า พระองค์ทรงเป็น ‘พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับเอาความบาปของโลกไปเสีย’ ยอห์น 1:29”

“พระยาห์เวห์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ทรงประกาศจากพระที่นั่งของพระองค์ว่า ‘ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา’” มัทธิว 3:17

“พวกเรา ผู้เป็นสาวกของพระองค์ ประกาศว่า นี่คือพระเยซู พระเมสสิยาห์ องค์เจ้าชีวิต พระผู้ไถ่ของโลก”

“และเจ้าแห่งอำนาจของความมิดยังยอมรับพระองค์ โดยกล่าวว่า ‘ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์คือผู้ใด คือองค์บริสุทธิ์แห่งพระเจ้า’ มาระโก 1:24” ผู้ทรงปรารภนาแห่งยุคสมัย, 577-579.

ประวัติแห่งการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยของพระคริสต์นั้นเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของประวัติแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ในช่วงเวลาของขบวนการมิลเลไนต์ ข้อความตอนหนึ่งจากซิสเตอร์ไวท์ซีให้เห็นว่า เมื่อการเสด็จเข้านั้นเริ่มต้นขึ้น ประชาชนก็อยู่ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วพระคริสต์ก็ทรงหยุดและทรงกันแสงเหนือกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากนั้นพระองค์ทรงดำเนินการเสด็จเข้าต่อไป และแล้วจึงทรงเผชิญหน้ากับผู้นำชาวยิว ข้าพเจ้าประสงค์จะแยกคุณลักษณะบางประการของเรื่องราวนี้ออกมา เพื่อจะระบุจุดหมายสำคัญที่ปรากฏซ้ำในประวัติของพวกมิลเลไนต์ แต่ก่อนอื่น ข้าพเจ้าต้องการชี้ประเด็นหนึ่งเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด สิ่งที่เราเพิ่งอ้างจากซิสเตอร์ไวท์ซีนั้นเป็นตอนจบของบทหนึ่ง และข้อความเปิดของบทถัดไปกล่าวไว้ดังนี้

“การเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มของพระคริสต์อย่างมีชัยนั้น เป็นเพียงเงารำไรล่วงหน้าของการเสด็จมาของพระองค์ในเมฆแห่งสวรรค์ ด้วยฤทธิ์อำนาจและพระสิริ ท้ามกลางชัยชนะของเหล่าทูตสวรรค์และความชื่นชมยินดีของบรรดาวิสุทธิชน เมื่อนั้นพระวจนะของพระคริสต์ที่ตรัสแก่พวกปุโรหิตและพวกฟาริสีจะสำเร็จเป็นจริงว่า ‘Ye shall not see Me henceforth, till ye shall say, Blessed is He that cometh in the name of the Lord.’ Matthew 23:39. ในภาพนิมิตเชิงพยากรณ์ เศคาริยาห์ได้ถูกสำแดงให้เห็นวันแห่งชัยชนะครั้งสุดท้ายนั้น และท่านยังได้เห็นชะตากรรมของบรรดาผู้ที่ในการเสด็จมาครั้งแรกได้ปฏิเสธพระคริสต์ด้วยว่า ‘They shall look upon Me whom they have pierced, and they shall mourn for Him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for Him, as one that is in bitterness for his first-born.’ Zechariah 12:10.

เหตุการณ์นี้พระคริสต์ทรงล่วงรู้เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรนครนั้นและทรงพระกันแสงเพราะนครนั้น ในความพินาศฝ่ายโลกของกรุงเยรูซาเล็ม

พระองค์ทรงเห็นความพินาศครั้งสุดท้ายของชนชาตินั้นผู้ซึ่งมีความผิดในโลหิตแห่งพระบุตรของพระเจ้า”

พวกสาวกได้เห็นความเกลียดชังของพวกยิวที่มีต่อพระคริสต์ แต่พวกเขายังไม่เห็นว่าความเกลียดชังนั้นจะนำไปสู่อะไร พวกเขายังไม่เข้าใจสภาพที่แท้จริงของอิสราเอล และยังไม่ตระหนักถึงการลงทัณฑ์ซึ่งจะตกลงเหนือกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ทรงเปิดเผยสิ่งนี้แก่พวกเขาโดยผ่านบทเรียนเชิงวัตถุอันมีนัยสำคัญ.

“คำวิงวอนครั้งสุดท้ายต่อเยรูซาเล็มนั้นได้สูญเปล่าไปแล้ว
พวกปุโรหิตและบรรดาผู้ครอบครองได้ยินเสียงแห่งคำพยากรณ์ในอดีตสะท้อนก้องออกมาจากฝูงชน
เพื่อตอบคำถามว่า ‘ผู้นี้คือผู้ใด?’ แต่พวกเขามีได้ยอมรับว่านั่นเป็นพระสุรเสียงแห่งการดลใจ
ด้วยความโกรธและความประหลาดใจ พวกเขาจึงพยายามทำให้ประชาชนเงียบเสียงลง
ในหมู่ชนที่เนืองแน่นนั้น มีนายทหารโรมันอยู่ด้วย และต่อหน้าคนเหล่านั้น
บรรดาศัตรูของพระองค์ได้กล่าวโทษพระเยซูว่าเป็นผู้นำการกบฏ
พวกเขากล่าวหาว่าพระองค์กำลังจะเข้ายึดครองพระวิหารและครอบครองเป็นกษัตริย์ในเยรูซาเล็ม” The
Desire of Ages, 580.

ประเด็นที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พลาดก็คือ การเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยของพระคริสต์นั้น
เป็นแบบอย่างเชิงพยากรณ์ไม่เพียงแต่ของเสียงร้องเทียงคืนในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์เท่านั้น
หากยังเป็นแบบอย่างของวาระสุดท้ายของโลกด้วย
ทั้งยังเกี่ยวข้องกับ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในตอนต้นแห่งสหัสวรรษในวิภรณ์บทที่ยีสืบ
และกับการเสด็จกลับมาของพระองค์พร้อมด้วยนครเยรูซาเล็มใหม่เมื่อสิ้นสุดสหัสวรรษนั้นด้วย
อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับ ความตายของคนอธรรมในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์
และกับการพิพากษาครั้งสุดท้ายของพวกเขาเมื่อสิ้นสุดสหัสวรรษ ย่อหน้าแรกของย่อหน้าสุดท้ายกล่าวว่า
“คำวิงวอนครั้งสุดท้ายต่อเยรูซาเล็มนั้นได้สูญเปล่าไปแล้ว
บรรดาปุโรหิตและธรรมาจารย์ได้ยินสุรเสียงแห่งคำพยากรณ์จากอดีตสะท้อนก้องออกมาจากฝูงชน
เพื่อตอบคำถามที่ว่า ‘ผู้นี้คือผู้ใด?’ แต่พวกเขามีได้รับสุรเสียงนั้นว่าเป็นสุรเสียงแห่งการดลใจ”

คำวิงวอนครั้งสุดท้ายนั้นก็ไร้ผล และคำวิงวอนนั้นถูกนำเสนอในฐานะ “เสียงพยากรณ์แห่งอดีต”
ฝูงชนในสมัยของพระคริสต์ได้ปฏิเสธคำวิงวอนครั้งสุดท้ายของตน
เพราะพวกเขาปฏิเสธคำแนะนำของเยเรมีย์ให้กลับไปสู่หนทางเดิมทั้งหลาย
อีกทั้งพวกเขายังปฏิเสธระเบียบวิธีแบบบรรทัดซ้อนบรรทัดด้วย เพราะเหล่าสาวกได้ตอบคำถามว่า “ผู้นี้คือผู้ใด”
โดยนำพยานหลายปากมารวมกัน บรรทัดซ้อนบรรทัด จากที่นี้เล็กน้อยและจากที่นั่นเล็กน้อย

เมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงหยุดระหว่างทาง
เหตุการณ์นี้เริ่มต้นด้วยความสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์
เมื่อเหล่าสาวกไปนำลูกกลามาให้พระคริสต์ทรงประทับ พระองค์ไม่เคยทรงขี่สัตว์มาก่อน
และสัตว์นั้นก็ไม่เคยมีผู้ใดขี่มาก่อน เหตุผลยอมขี่ถึงการอัศจรรย์ เพราะจะมีสัตว์ใดที่ยอมให้มีผู้ขี่ตั้งแต่ครั้งแรก
และจะมีผู้ใดรู้วิธีบังคับขี่ลาที่ไม่เคยถูกขี่มาก่อน
เหตุการณ์นี้คล้ายกับเมื่อชาวฟิลิสเตียวางเครื่องบูชาไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบพันธสัญญา
แล้วเทียมวัวแม่ลูกอ่อนสองตัวซึ่งกำลังให้นมลูกอยู่ และไม่เคยลากเกวียนมาก่อน
แต่พวกมันกลับละทิ้งลูกวัวในทันทีและเริ่มออกเดินทางเพื่อนำหีบพันธสัญญากลับคืนสู่ชนชาติฮีบรู
หีบพันธสัญญากำลังมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และเมื่อดาวิดทรงอัญเชิญหีบพันธสัญญาเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ในที่สุด
ท่านก็ได้เป็นภาพลวงหน้าของการเสด็จเข้าอย่างมีชัยของพระคริสต์

ครั้นเมื่อพระคริสต์ประทับบนลานนั้นแล้ว ประชาชนก็เริ่มปูเสื่อคลุมของตนตามถนน ตัดกิ่งอินทผลัมลงมา
และเสียงโห่ร้องก็ดังขึ้นว่า “โอชื่นนาแต่พระบุตรของดาวิด
ขอพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงได้รับพระพร โอชื่นนาในที่สุด” (Matthew
21:9) บรรดาผู้นำขัดขืนและเรียกร้องให้พระเยซูทรงห้ามฝูงชน พวกเขาเคลื่อนต่อไป
และพระเยซูทรงหยุดเพื่อทรงกันแสงถึงมนุษยชาติที่หลงหาย ซึ่งมีกรุงเยรูซาเล็มเป็นภาพแทน
จากนั้นขบวนก็เคลื่อนต่อไป และบรรดาผู้นำก็เข้ามาแทรกแซงอีกครั้ง โดยเรียกร้องให้รู้ว่าพระเยซูคือผู้ใด

แล้วเหล่าสาวกจึงตอบด้วยคำพยานของบรรดาผู้เผยพระวจนะที่ต่อเนื่องเป็นลำดับบรรทัดแล้วบรรทัดเล่า

ประวัติศาสตร์ที่เรากำลังพิจารณาอยู่ในขณะนั้นนั้น มีการเป็นขึ้นจากตายของลาซาร์สมาก่อน ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งความพิสดารครั้งแรกในแนวคำพยากรณ์ที่แสดงไว้ในอุปมาหญิงพรหมจารีสิบคน และมีเหตุการณ์ที่อุสซาค์จะต้องหีบพันธสัญญาในแนวของการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยของดาวิด ความพิสดารครั้งแรกนั้นสัมพันธ์กับช่วงเวลาแห่งการชกซ้ำ และพระคริสต์ได้ทรงชกซ้ำเมื่อพระองค์ทรงไถ่ยืมครั้งแรกกว่าลาซาร์สป่วย เช่นเดียวกับที่ดาวิดชกซ้ำโดยปล่อยหีบพันธสัญญาไว้ ณ ที่ซึ่งอุสซาค์ตาย จนภายหลังจึงได้นำหีบนั้นกลับมา ลาซาร์สตาย และภายหลังจากนั้นก็เป็นการเป็นขึ้นจากตาย ลาซาร์สคือผู้ที่ภายหลังนำลาที่พระเยซูทรงชี้เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มนั้นมา

ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ ทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงเมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 ในคราวแห่งความพิสดารครั้งแรก ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการรอคอย ต่อจากนั้น ชามูเอล สโนว์ ได้เริ่มพัฒนาข่าวสารแห่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนอย่างค่อยเป็นค่อยไป การพัฒนาอย่างต่อเนื่องของข่าวสารนั้นเป็นภาพแทนโดยการที่พระคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ความก้าวหน้าของงานของสโนว์ยังเป็นภาพแทนโดยการเดินทางของหีบพันธสัญญา จากพวกฟิลิสเตีย ไปยังเคเรียน ไปสู่อุสซาค์ และในที่สุดเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม

เหตุการณ์นี้เริ่มต้นด้วยการประกาศของประชาชนเมื่อบรรดาผู้นำบอกพระคริสต์ให้ทรงห้ามฝูงชน ตามมาด้วยการที่พระคริสต์ทรงกินแสง

แล้วจึงเป็นการประกาศของเหล่าสาวกเมื่อบรรดาผู้นำผู้ต่อต้านถามว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ใด การสำแดงแห่งการดลใจในหมู่ประชาชนซึ่งก่อให้เกิดการตอบสนองครั้งแรกจากบรรดาผู้นำผู้ต่อต้านนั้น ได้ถูกกระทำซ้ำโดยเหล่าสาวก เมื่อพวกเขาได้เสนอ "บรรทัดแล้วบรรทัดเล่า" ถึงพยานเชิงพยากรณ์จำนวนมากจากอดีต ครั้นเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าในวันนั้น อิสราเอลโบราณก็ถูกหย่าขาดจากพระเจ้า.

ในประวัติการณ์นั้น เราได้รับแจ้งว่าพวกสาวกมิได้ "เข้าใจถึงการลงทัณฑ์ซึ่งจะตกลงเหนือกรุงเยรูซาเล็ม" "การลงทัณฑ์" ที่จะ "ตกลงเหนือกรุงเยรูซาเล็ม" นั้น ได้ถูกยกเป็นภาพประกอบแก่พวกสาวกโดย "บทเรียนเชิงวัตถุที่สำคัญ" บทเรียนเชิงวัตถุที่สำคัญนั้นคือการทรงสถาปตันมะเดื่อ การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งพวกสาวกยังไม่เข้าใจในเวลานั้น ได้รับการสำแดงเป็นภาพโดยการทรงสถาปตันมะเดื่อ และโดยคำอุปมาซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสั่งสอนไว้ก่อนหน้านั้นเกี่ยวกับต้นมะเดื่อด้วย

"คำเตือนนี้มีไว้สำหรับทุกยุคทุกสมัย การกระทำของพระคริสต์ในการทรงสถาปณแข่งขันไม้ นั้น ซึ่งพระองค์เองได้ทรงสร้างขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เป็นคำเตือนแก่คริสตจักรทั้งหลายทั้งสิ้นและแก่คริสเตียนทุกคน ไม่มีผู้ใดจะดำเนินตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้โดยไม่ปรนนิบัติผู้อื่น แต่มีคนเดียวที่มิได้ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างแห่งพระเมตตาและความไม่เห็นแก่ตัวของพระคริสต์ บางคนคิดว่าตนเป็นคริสเตียนอย่างดีเลิศ มิได้เข้าใจว่าอะไรคือการรับใช้พระเจ้า พวกเขาวางแผนและใคร่ครวญเพื่อทำให้ตนเองพอใจ พวกเขากระทำทุกสิ่งโดยอ้างอิงถึงตนเองเท่านั้น เวลามีคุณค่าสำหรับพวกเขาเพียงเท่าที่พวกเขาจะรวบรวมสิ่งต่าง ๆ ไว้เพื่อตนเองได้ ในกิจธุระแห่งปวงของชีวิต นี้คือเป้าหมายของพวกเขา พวกเขามีได้รับใช้เพื่อผู้อื่น แต่รับใช้เพื่อตนเอง พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาให้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่จำเป็นต้องมีการรับใช้ด้วยความไม่เห็นแก่ตัว พระองค์ทรงกำหนดให้พวกเขาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ของตนในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ แต่ตัวตนนั้นใหญ่โตเสียจนพวกเขามองไม่เห็นสิ่งอื่นใด พวกเขาไม่ได้สัมผัสกับมนุษยชาติ ผู้ที่ดำเนินชีวิตเพื่อตนเองเช่นนี้ก็เหมือนต้นมะเดื่อ ซึ่งแสดงท่าทีเสแสร้งทุกประการ แต่กลับไร้ผล

พวกเขาเรียนรู้รูปแบบของการนมัสการไว้ แต่ปราศจากการกลับใจหรือความเชื่อ โดยคำกล่าวอ้าง พวกเขาให้เกียรติธรรมบัญญัติของพระเจ้า แต่การเชื่อฟังกลับขาดหายไป พวกเขาพูด แต่ไม่กระทำ ในคำพิพากษาที่ทรงประกาศเหนือต้นมะเดื่อนั้น พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นว่าการเสแสร้งอันไร้สาระเช่นนี้เป็นที่น่ารังเกียจเพียงใดในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศว่าคนบาปที่เปิดเผยยังมีความผิดน้อยกว่าผู้ที่อ้างว่ารับใช้พระเจ้า แต่ไม่เกิดผลถวายพระสิริแต่พระองค์”

“คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ ซึ่งตรัสก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มนั้น มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับบทเรียนที่พระองค์ทรงสอนในการทรงสาปแช่งต้นไม้อันไร้ผล” The Desire of Ages, 584.

ภายหลังการเผชิญหน้าครั้งสุดท้ายกับบรรดาผู้นำ พระเยซูเสด็จออกไปอธิษฐานตลอดทั้งคืน แล้วในเวลาเช้า ขณะทรงเสด็จผ่านต้นมะเดื่อ พระองค์ทรงสาปมัน

“ยังมีโชฤดูของมะเดื่อสุก เว้นไว้แต่ในบางท้องถิ่น และบนที่สูงรอบกรุงเยรูซาเล็มก็อาจกล่าวได้อย่างแท้จริงว่า ‘เวลาของมะเดื่อยังมาไม่ถึง’ แต่ในสวนผลไม้ที่พระเยซูเสด็จมานั้น มีต้นหนึ่งดูประหนึ่งว่าลำหนาดันเอ็นทึงปวงไปแล้ว มันมีใบปกคลุมอยู่แล้ว เป็นธรรมชาติของต้นมะเดื่อที่ก่อนใบจะคลี่ออก ผลที่กำลังเจริญย่อมปรากฏขึ้นก่อน เพราะฉะนั้น ต้นไม้อันมีใบปกคลุมเต็มต้นนี้จึงให้คำมั่นว่าจะมีผลที่เจริญดีแล้ว แต่รูปลักษณะของมันเป็นสิ่งลวงตา เมื่อทรงค้นดูตามกิ่งก้านของมัน ตั้งแต่กิ่งล่างสุดจนถึงก้านเล็กบนสุด พระเยซูทรงพบว่า ‘ไม่มีสิ่งใดนอกจากใบ’ มันเป็นเพียงพุ่มใบอันโอ้อวดทั้งหมด หาได้มีสิ่งอื่นไม่”

พระคริสต์ทรงเปล่งคำสาปอันเหี้ยมเฉียบต่อมันว่า “อย่าให้ผู้ใดกินผลจากเจ้าต่อไปอีกเป็นนิตย์” เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดและเหล่าสาวกกำลังเดินทางเข้าสู่เมืองอีกครั้ง กิ่งก้านที่เหี่ยวแห้งและใบที่ห้อยโรยก็ระดุดตาพวกเขา “พระอาจารย์” เปโตรทูลว่า “ขอทอดพระเนตร ต้นมะเดื่อที่พระองค์ทรงสาปมันได้เหี่ยวแห้งไปแล้ว”

“การที่พระคริสต์ทรงสาปต้นมะเดื่อนั้นทำให้เหล่าสาวกประหลาดใจยิ่งนัก สำหรับพวกเขาแล้ว การกระทำนี้ดูไม่สอดคล้องกับวิถีและพระราชกิจของพระองค์ หลายครั้งพวกเขาได้ยินพระองค์ทรงประกาศว่า พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อให้โลกรอดโดยพระองค์ พวกเขาระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ว่า ‘บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยให้รอด’ ลูกา 9:56 พระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อการฟื้นฟูเสมอ มิใช่เพื่อการทำลาย เหล่าสาวกรู้จักพระองค์เพียงในฐานะผู้ทรงฟื้นฟู ผู้ทรงรักษา การกระทำครั้งนี้โดดเด่นอยู่เพียงลำพัง มันมีจุดประสงค์อะไร? พวกเขาพากันตั้งคำถาม”

“พระเจ้าทรง ‘ปิดยี่นตีในความเมตตา’ ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสตั้งนี้ว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของคนอธรรมเลย’ มีคาห์ 7:18; เอเสเคียล 33:11 สำหรับพระองค์ งานแห่งการทำลายและการประกาศคำพิพากษานั้นเป็น ‘งานประหลาด’ อีสยาห์ 28:21 แต่ก็ด้วยพระเมตตาและความรักนี้เองที่พระองค์ทรงเปิดม่านแห่งอนาคต และทรงสำแดงให้มนุษย์เห็นผลลัพธ์ของวิถีแห่งบาป”

“การสาปต้นมะเดื่อเป็นอุปมาเชิงการกระทำ ต้นไม้อันปราศจากผลนั้น ซึ่งอวดใบอันดกหนาของตนอย่างเสแสร้งต่อพระพักตร์ของพระคริสต์โดยตรง เป็นสัญลักษณ์ของชนชาติยิว พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสงค์จะทรงกระทำให้เหล่าสาวกของพระองค์เห็นอย่างแจ่มชัดถึงสาเหตุและความแน่นอนแห่งหายนะของอิสราเอล เพื่อจุดประสงค์นี้

พระองค์จึงทรงประทานคุณลักษณะทางศีลธรรมแก่ต้นไม้
และทรงทำให้มันเป็นผู้แสดงความจริงของพระเจ้า ชาวยิวโดดเด่นแยกออกจากบรรดาประชาชาติทั้งปวง
โดยประกาศว่าตนภักดีต่อพระเจ้า พวกเขาได้รับพระคุณพิเศษจากพระองค์
และอ้างสิทธิ์ในความชอบธรรมยิ่งกว่าชาติอื่นใดทั้งหมด
แต่พวกเขากลับเสื่อมทรามเพราะความรักต่อโลกและความโลภในผลประโยชน์
พวกเขาโอ้อวดในความรู้ของตน แต่กลับไม่รู้ถึงชื่อเรียกร่องของพระเจ้า และเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคด
เช่นเดียวกับต้นไม้ที่ไร้ผลนั้น พวกเขาแผ่กิ่งก้านอันเสถียรของตนออกสูงเบื้องบน
ดูเขียวชอุ่มในลักษณะที่ปรากฏ และดงามน่าดูแก่สายตา แต่ให้ 'ไม่มีอะไรเลยนอกจากใบ' ศาสนายิว
พร้อมด้วยพระวิหารอันโอฬาร แทนบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ ปุโรหิตผู้สวมมงกุฎศักดิ์สิทธิ์
และพิธีกรรมอันน่าเกรงขามนั้น แท้จริงแล้วกิ่งดงามในรูปลักษณะภายนอก แต่ความถ่อมใจ ความรัก
และความเมตตาถูกรุนากลับขาดหายไป" The Desire of Ages, 581, 582.

เราได้เริ่มต้นด้วยการตั้งคำถามสองประการ ซึ่งขณะนี้เรากำลังดำเนินการตอบอยู่ คำถามเหล่านั้นคือ
"เหตุใดการพิพากษาคนเป็นจึงเริ่มขึ้นในวันที่ 9/11? การพิพากษาคนเป็นตามพระคัมภีร์คืออะไร?"

ถ้อยคำพยากรณ์เพียงไม่กี่บรรทัดที่เราเพิ่งวางไว้คือพยานตามพระคัมภีร์ถึงการพิพากษาคนเป็น
ถ้อยคำพยากรณ์เหล่านั้นกล่าวถึงสิ่งที่มีมากกว่าเพียง "ก, ข, ค" ของการพิพากษาอย่างยิ่ง
แต่ในเบื้องต้นเรากำลังตอบคำถามเกี่ยวกับ 9/11 และการพิพากษาคนเป็น

"ข้าพเจ้าได้เห็นอยู่" ผู้พยากรณ์ดาเนียลกล่าว 'จนได้ตั้งพระที่นั่งทั้งหลายไว้
และผู้ทรงดำรงอยู่มาตั้งแต่โบราณกาลได้ประทับนั่ง ฉลองพระองค์ของพระองค์ขาวดุจหิมะ
และพระเศียรแห่งพระเศียรของพระองค์ประหนึ่งขนแกะอันบริสุทธิ์ พระที่นั่งของพระองค์เป็นเปลวเพลิง
และวงล้อของพระที่นั่งนั้นเป็นไฟลุกโพล่ง
ธารเพลิงสายหนึ่งได้พุ่งออกมาและไหลออกมาจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับพัน ๆ
ได้ปรนนิบัติพระองค์ และหมื่นคุณหมื่นได้ยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ การพิพากษาได้เริ่มขึ้น
และบรรดาหนังสือก็ถูกเปิดออก' Daniel 7:9, 10, R.V."

"ตั้งแต่วันที่วันอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามนั้นได้ถูกสำแดงแก่ภาพนิมิตของผู้เผยพระวจนะ เมื่ออุปนิสัยและซี
วิตของมนุษย์ทั้งหลายจะต้องผ่านการพิจารณาต่อหน้าพระผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
และมนุษย์ทุกคนจะได้รับการตอบแทน 'ตามการกระทำของตน' พระชรันดรคือพระเจ้าพระบิดา
ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีกว่าว่า 'ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายได้ถือกำเนิด
หรือก่อนที่พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและพิภพ ตั้งแต่เนรันดรกาลถึงเนรันดรกาล
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า' สดุดี 90:2 พระองค์ผู้ทรงเป็นต้นกำเนิดแห่งสรรพชีวิต
และเป็นป่อเกิดแห่งธรรมบัญญัติทั้งสิ้น จะทรงเป็นประธานในการพิพากษา
และเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ในฐานะผู้ปฏิบัติพระราชกิจและพยาน ซึ่งมีจำนวน 'หมื่นคุณหมื่น
และพันคุณพัน' จะเข้าเฝ้าในศาลอันยิ่งใหญ่"

"และดูเถิด มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ เสด็จมาพร้อมกับเมฆแห่งฟ้าสวรรค์
และเสด็จมาถึงองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ และเขาทั้งหลายได้นำพระองค์เข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์
และพระองค์ทรงได้รับสิทธิอำนาจ และพระสิริ และราชอาณาจักร เพื่อชนชาติทั้งปวง ประชาชาติทั้งหลาย
และภาษาทั้งหลาย จะได้รับใช้พระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์เป็นสิทธิอำนาจเนรันดร ซึ่งจะไม่ล่วงพ้นไป'
ดาเนียล 7:13, 14 การเสด็จมาของพระคริสต์ซึ่งพรรณนาไว้ ณ ที่นี้
มิใช่การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์มายังแผ่นดินโลก
พระองค์เสด็จมายังองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิในสวรรค์ เพื่อทรงรับสิทธิอำนาจและพระสิริและราชอาณาจักร
ซึ่งจะทรงได้รับเมื่อสิ้นสุดพระราชกิจของพระองค์ในฐานะคนกลาง การเสด็จมานี้ต่างหาก
มิใช่การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์สู่โลก

ที่คำพยากรณ์ได้บอกล่วงหน้าไว้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อครบกำหนด 2300 วันในปี 1844 โดยมีเหล่าทูตสวรรค์ห้อมล้อม มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเสด็จเข้าสู่ห้องอภิสุทธิสถาน และที่นั่นทรงปรากฏเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เพื่อประกอบพระราชกิจช่วงสุดท้ายแห่งการปรนนิบัติของพระองค์เพื่อมนุษย์ คือเพื่อทรงกระทำพระราชกิจแห่งการพิพากษาใต้สวน และเพื่อทรงกระทำการลบมลทินบาปให้แก่ทุกคนที่ปรากฏว่าเป็นผู้มีสิทธิได้รับพระคุณประโยชน์จากการนั้น”

“ในการนมัสการตามแบบนั้น มีเพียงผู้ที่ได้มาเข้าเฝ้าพระพักตร์พระเจ้าด้วยการสารภาพและการกลับใจ และผู้ซึ่งบาปของตนได้ถูกถ่ายโอนไปยังสถานนมัสการผ่านทางโลหิตแห่งเครื่องบูชาไถ่บาปเท่านั้น ที่มีส่วนในพิธีการของวันลบมลทิน ฉันทใด ในมหาวันแห่งการลบมลทินครั้งสุดท้ายและการพิพากษาใต้สวน ก็มีเพียงกรณีของผู้ที่อ้างตนว่าเป็นประชากรของพระเจ้าเท่านั้นที่ถูกนำมาพิจารณา การพิพากษาคนชั่วเป็นพระราชกิจที่จำเพาะและแยกต่างหาก และเกิดขึ้นในภายหลัง ‘เพราะว่าการพิพากษาต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร?’ 1 Peter 4:17.”

“หนังสือบันทึกในสวรรค์ ซึ่งมีการจารึกชื่อและการกระทำของมนุษย์ไว้ จะเป็นสิ่งกำหนดคำตัดสินแห่งการพิพากษา ดังที่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวว่า ‘ศาลก็ได้นั่งพิพากษา และหนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก’ ผู้เผยพระวจนะในพระธรรมวิวรณ์ เมื่อพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกันนี้ ได้เพิ่มเติมว่า ‘หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออก คือหนังสือแห่งชีวิต และบรรดาคนตายก็ถูกพิพากษาตามชื่อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือต่าง ๆ ตามการกระทำของตน’ วิวรณ์ 20:12”

“หนังสือแห่งชีวิตบรรจุรายชื่อของทุกคนที่เคยเข้าสู่การรับใช้พระเจ้า พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า ‘จงชื่นชมยินดี เพราะชื่อของท่านทั้งหลายถูกจารึกไว้ในสวรรค์’ ลูคา 10:20 เปาโลกล่าวถึงเพื่อนร่วมงานผู้ซื่อสัตย์ของท่านว่า ‘ซึ่งมีชื่ออยู่ในหนังสือแห่งชีวิต’ ฟิลิปปี 4:3 ดาเนียล เมื่อมองไปถึง ‘คราวแห่งความทุกข์ยากอย่างไม่เคยมีมาก่อน’ ประกาศว่าประชากรของพระเจ้าจะได้รับการช่วยกู้ คือ ‘ทุกคนที่ปรากฏว่ามีชื่อเขียนไว้ในหนังสือ’ และผู้เผยพระวจนะในพระธรรมวิวรณ์กล่าวว่า จะมีเพียงผู้ที่มีชื่อ ‘จารึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก’ เท่านั้นที่จะเข้าไปในนครของพระเจ้าได้ ดาเนียล 12:1; วิวรณ์ 21:27”

“หนังสือแห่งการระลึกถึง’ เล่มหนึ่งได้ถูกเขียนไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า ซึ่งในนั้นได้บันทึกความดีทั้งหลายของ ‘บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ และผู้ที่ใคร่ครวญถึงพระนามของพระองค์’ มาลาคีย์ 3:16 คำพูดแห่งความเชื่อของพวกเขา การกระทำแห่งความรักของพวกเขา ได้รับการจดบันทึกไว้ในสวรรค์ เนหะมีย์กล่าวถึงเรื่องนี้เมื่อท่านกล่าวว่า ‘ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์... และขออย่าทรงลบล้างการดีที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อพระนิเวศแห่งพระเจ้าของข้าพระองค์’ เนหะมีย์ 13:14 ในหนังสือแห่งการระลึกของพระเจ้า

การกระทำอันชอบธรรมทุกประการได้รับการทำให้คงอยู่เป็นอมตะ ที่นั่น การทดลองทุกอย่างที่ได้ต้านทานไว้ ความชั่วทุกประการที่ได้เอาชนะแล้ว คำพูดทุกคำแห่งความสงสารอันอ่อนโยนที่ได้กล่าวออกมา ล้วนถูกบันทึกไว้อย่างซื่อสัตย์ และการเสียสละทุกประการ ความทุกข์ทรมานและความโศกเศร้าทุกอย่างที่ได้ทนเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ก็ถูกจดบันทึกไว้ ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีกล่าวว่า ‘พระองค์ทรงนับการพเนจรของข้าพระองค์ ขอทรงเก็บหน้าตาของข้าพระองค์ไว้ในขวดของพระองค์’ สดุดี 56:8”

มีบันทึกถึงบาปของมนุษย์ไว้ด้วยเช่นกัน “เพราะว่าพระเจ้าจะทรงนำการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา พร้อมกับสิ่งเร้นลับทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นการดีหรือการชั่ว”

“คำพูดที่ไม่เกิดประโยชน์ทุกคำซึ่งมนุษย์กล่าวนั้น เขาจะต้องให้การถึงคำนั้นในวันพิพากษา”

พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า “เพราะถ้อยคำของท่าน ท่านจะได้เป็นคนชอบธรรม และเพราะถ้อยคำของท่าน ท่านจะต้องถูกลงโทษ” ปัญญาจารย์ 12:14; มัทธิว 12:36, 37

จุดมุ่งหมายและแรงจูงใจอันลึกลับปรากฏอยู่ในทะเบียนซึ่งไม่ผิดพลาด; เพราะพระเจ้า

“จะทรงนำสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืดออกมาให้ปรากฏ และจะทรงเผยให้เห็นความดำริของจิตใจทั้งหลาย” 1 โครินธ์ 4:5 “ดูเถิด เรื่องนี้ได้ถูกจารึกไว้ต่อหน้าเราแล้ว ... ทั้งความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยกัน พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้” อีสายห์ 65:6, 7

“งานของทุกคนย่อมถูกนำมาตรวจพิจารณาต่อพระพักตร์พระเจ้า

และถูกบันทึกไว้ตามความซื่อสัตย์หรือความไม่ซื่อสัตย์ ตรงข้ามกับชื่อแต่ละชื่อในบันทึกแห่งสวรรค์

มีการจดไว้ด้วยความเที่ยงตรงอันน่าสะพรึงกลัวถึงถ้อยคำผิดทุกคำ การกระทำอันเห็นแก่ตัวทุกประการ

หน้าที่ทุกอย่างที่มีได้กระทำให้สำเร็จ และบาปกลับทุกอย่าง พร้อมทั้งการเสสร่างอย่างแนบเนียนทุกประการ

คำเตือนหรือคำตักเตือนที่มาจากสวรรค์ซึ่งถูกละเลย ช่วงเวลาที่สูญเปล่า โอกาสที่มีได้ใช้ให้เกิดประโยชน์

อิทธิพลที่ได้ไข่ออกไปเพื่อความดีหรือเพื่อความชั่ว พร้อมทั้งผลลัพธ์อันแผ่ไกลของสิ่งเหล่านั้น

ล้วนถูกบันทึกไว้โดยทูตสวรรค์ผู้จดบันทึก”

“พระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นมาตรฐานซึ่งโดยมาตรฐานนั้น

อุปนิสัยและชีวิตของมนุษย์จะถูกทดสอบในการพิพากษา ประชาชนกล่าวว่า ‘จงยำเกรงพระเจ้า

และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่เป็นหน้าที่ทั้งหมดของมนุษย์’

เพราะพระเจ้าจะทรงนำการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา’ ปัญญาจารย์ 12:13, 14

อัครทูตยากอบตักเตือนพี่น้องทั้งหลายของตนว่า

‘ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเหมือนผู้ที่จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ’ ยากอบ 2:12”

“บรรดาผู้ที่ในวันพิพากษาถูก ‘ทรงเห็นว่าสมควร’

จะมีส่วนในการเป็นขึ้นมาจากความตายของคนชอบธรรม พระเยซูตรัสว่า

‘แต่คนทั้งหลายที่ทรงเห็นว่าสมควรจะได้โลกนั้นและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ... ย่อมเป็นเดจทูตสวรรค์

และเป็นบุตรของพระเจ้า เพราะว่าเป็นบุตรแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย’ ลูคา 20:35, 36

และพระองค์ยังทรงประกาศอีกว่า ‘บรรดาผู้ที่ได้กระทำความดี’ จะออกมา ‘สู่การเป็นขึ้นมาจากชีวิต’ ยอห์น

5:29 คนชอบธรรมที่ตายแล้วจะยังไม่ถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายจะหลังการพิพากษาซึ่งในการพิพากษานั้น

พวกเขาถูกทรงเห็นว่าสมควรแก่ ‘การเป็นขึ้นมาจากชีวิต’ ฉะนั้นพวกเขาจึงจะไม่มาปรากฏตัวด้วยตนเองต่อหน้า

บัลลังก์พิพากษาในเวลาที่มีการตรวจสอบบันทึกของพวกเขาและมีการตัดสินคดีของพวกเขา”

พระเยซูจะทรงปรากฏในฐานะผู้ทรงเป็นผู้แก้ต่างแทนพวกเขา

เพื่อทรงวิงวอนแทนเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเจ้า “ถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียุติแก้ต่างต่อพระบิดา

คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรม” 1 ยอห์น 2:1

“เพราะว่าพระคริสต์มิได้เสด็จเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ซึ่งมนุษย์ได้ทำได้

อันเป็นเพียงแบบของสถานบริสุทธิ์แท้ แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง

บัดนี้เพื่อทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา” “เหตุฉะนั้น

พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้รอดอย่างสมบูรณ์ได้

ด้วยว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ เพื่อทรงทูลขอแทนเขาทั้งหลาย” ฮีบรู 9:24; 7:25

“เมื่อบรรดาสมุทบันทึกถูกเปิดออกในการพิพากษา

ชีวิตของทุกคนที่ได้เชื่อในพระเยซูก็ถูกนำมาทบทวนต่อพระพักตร์พระเจ้า

โดยเริ่มจากบรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกเป็นรุ่นแรก
พระผู้ทรงเป็นผู้แก้ต่างแทนเราทรงเสนอคดีของแต่ละชั่วอายุคนสืบต่อกันมา
และทรงสิ้นสุดผู้ที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ทุกชื่อล้วนถูกกล่าวถึง ทุกกรณีล้วนถูกตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน
มีชื่อที่ได้รับการยอมรับ มีชื่อที่ถูกปฏิเสธ เมื่อผู้ใดยังมีบาปคงเหลืออยู่ในสมุดบันทึก
เป็นบาปที่มีได้กลับใจและมีได้รับการอภัย ชื่อของผู้นั้นจะถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต
และบันทึกแห่งการดีของเขาจะถูกลบออกจากหนังสือแห่งการระลึกของพระเจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า: 'ผู้ใดได้ทำบาปต่อเรา เราจะลบผู้นั้นออกจากหนังสือของเรา' อพยพ
32:33 และผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลกล่าวว่า:
'เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตนและกระทำความชั่วช้า ...
ความชอบธรรมทั้งสิ้นที่เขาได้กระทำนั้นจะไม่ถูกกล่าวถึง' เอเสเคียล 18:24" The Great Controversy,
479-483.

เราจะศึกษาต่อไปและตอบคำถามที่ได้หยิบยกขึ้นในบทความถัดไปของชุดบทความนี้